

Cançoneta d'ivern.

Las Hanyateras

Colretras!

- Al mitjà de la creu del borch-y tot font llenya
 Ma cançoneta s'hi ha adormit — y mo' s' desperta.
 Crido mare y mo' m' respon — ni se remena,
 Las rocas tornan ma veu — que m' donan pena.
 L'he agafada de la mà — y es freda freda,
 Si torn fet un petonet, — omies q'ja no rayja?
 Mare, mare, anem aviat — cap a Caseta.
 Ja s'es amagat lo sol, — q'ja ipen estrelles,
 Cremolo tota de fret, — las dents me petan,
 Ja sento 'ls uolls del llop — que me se menja.
 Mare, mare, no m' sentiu, — marete meua?...
 Si passés algu aquí prop... — si sentir pressa...
 Més, hont vaig pobre de mi — tota soleta?
 No se hont es lo caminat — ni la dressera?...
 No, no me'm vull pas anar — sens ma mareta,
 Jo no me'm vull pas anar — de la costat d'ella.
 Fari' l' senyal de la creu, — com filig al verpre,
 Y m'hi adormiré al costat — abraçadeta

Quant

Quant se dié on'es vintut - y' el sol puintefa
Cap al' camp omirga un pagés - ab sa parella
Quant passava raso avall - de la pineda
Se li espanta 'l bestiar, - quelcom hi veu,
Y trova al omítg de la neu - un fais de llenya
Y arronsada, al cortat - duas llenyateras,
L'une moya de pochi anys, - l'altra mes vella,
Morta, de fam y de fret - abraçada e la
